

Palatul nemuririi

Stelian Stancu

Alunec cu priviri absurde
Peste rădișul făr-de noimă
Sperând din nou să ne abunde
El fondul fără de vreo formă.
Absorb desigur vremii tulburi
Cel presărat cu diafane
Încă mai caut printre rânduri
Esența din nimicuri făr-de drame.
Pășesc pe creasta de din vale
În așteptare de senzații
Mai caut drumul făr-de cale
Și în infern elucubrații.
Cobor pe panta făr-de trepte
În haosul cel auster
Aștept din nou să mă îmbete
El Universul fără de mister.
Mă-ndrept spre cine știe ce
Mă-ntorc din drumul neumblat
A mai rămas nimicul ce se coace
Și nemurirea singură-n palat.